Ч. 164 Второк 25 Липня (6 Серпня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудня.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Москвофіли і їх полїтика.

(Дальше).

Кожда аристократия має свої старі і нові роди, старих і нових людий, чомуж би їх не мала і аристократия москвофільска? Потомки старої аристократиї, о скілько то дотичить стану, спрякрили собі сей стан, а навіть чуючись в ліпшім битї, встидали ся его; они стали сьвітскими. Декотрі з них, правда, що не многі, завдяки грошикам які призбирали їх батьки на добрих, н. пр. подільских парафіях і за „добрих давних часів“, стали таки панами на всю губу. Не богато они учили ся, не богато уміють, але все-таки знають на стілько, що уміють відріжнити себе, пана, від руского хлопа, хама, з котрого колись самі вийшли, і від „хлопомана“, інтелїґентного Русина народовця. Того рода пани гордять тим хлопом і хлопским народом, встидають ся его мови, а що не можуть пристати до польскої аристократиї, що може вже й зовсїм або в значній части попропивали та прогуляли свої маєтки, то й тужать за Росиєю, за російским дворяньством в надії, що ще там могли би при помочи може якихсь „зделок“ поправити свої зруйновані фінанси і заспокоїти свою аристократичну вдачу. Другі з тих давних „паничів“ позаймали инші сьвітскі посади. Робота сего рода москвофілів така, що они учать правдивих Поляків, а коли де можуть (але се дуже рідкі случаї), то й правдивих Москалів ненавидїти руский нарід, головно же сьвідому і вірну ему руску інтелїґенцию. В польских товариствах відзивають ся они з такою погордою, з такими насьміхами і кпинами о рускім народі, его інтелїґенциї а навіть о его духовеньстві, що правдиві Поляки, ті що не знають їх первістного походженя, уважають їх за дуже ревних Поляків, а ті що знають їх походженє, вірять їм на слово, уважають їх за дуже „порядних“ і утверджають ся в тім переконаню, що руский нарід і его інтелїґенция не виймаючи й духовеньства, то найбільша погань на сьвітї, бо преці навіть ті, що вийшли з того народу, з тої інтелїґенциї за таку еї представляють. Впрочім служать они за москвофільских статистів.

Ще инші того рода „паничі“ звели ся, не докінчили наук, бо сиділи по шинках н. пр. аж у Відни, повитягавши з паньска по великосьвітски ноги аж на стіл, або таки гуляли дома в городі князя Льва. Поробили ся всїлякого рода „писателї“, журналїсти, кореспонденти, всїлякого рода писарі і люди „приватні“. Они устаткувавшись підняли ся або такої самої роботи, що попередні, або станули до спілки з „промисловцями“. В який спосіб того рода люди уміють виступати, нехай послужить слїдуючий факт. Ділось се не так дуже давно в одній із львівских реставрациї. Приходить руский сьвященик з жінкою, сїдає собі до стола і, розуміє ся, говорить по руски. На то встає такий аристократ москвофіл і кричить на всю салю: „Co za bezczelność, tu na polskiej ziemi mówić po moskiewsku!“ Можна собі представити, яке враженє могли викликати такі слова, який успіх могли они мати. Русин, котрий їх почув не знаючи аристократа-москвофіла, мусїв его уважати за Поляка і з него певно оскорблене чувство народне мусїло зробити ворога Поляків, а крім того він вже не поважить ся заговорити публично по руски. Противно же Поляк, що таке чув і видів, мимоволї набере й собі такої відваги і за примірем того аристократа-москвофіла, уважаючи его за Поляка, готов і собі так само супротив Русина поступати.

Ті з родових аристократів, що лишили ся при стані духовнім, суть по найбільшій части тихими діятелями москвофільскими; їх можна майже завсїгди побачити там, де треба виступити против Русинів народовців, де треба робити межи ними заколот і розири; явно виступають они лиш против Русинів народовців, потайком дїлають в користь москвофільства. Скоро же розходить ся о явну, чинну акцию в користь москвофільства, то їх вже притім нема; они, як то кажуть, ховають хвіст під себе і сидять тихо. Москвофільскі проводирі розуміють ся на тих маневрах і прощають їм гріхи, бо то називає ся у них „політика“; впрочім ті люди мають свої заслуги в роботі проти народовців.

До сих родовитих аристократів москвофілів, котрі як видимо, суть потомками згаданих вже потрійних ренеґатів, отже до ренеґатів з роду, прилучають ся новійші аристократи, люди вийшовші вже з новійшої школи. Ті новійші аристократи виходили просто зпід селяньскої — або, говорім таки їх словами, зпід хлопскої, мужицкої — стріхи і не мали нагоди набрати собі тої сьвітової огляди, якої набрали їх старші братя. Они і їх родичі не виділи в своїм селї нікого більше, лиш польского пана і руского сьвященика. Панами годі їм було стати, а на „ксьондза“ можна було вивчити ся. То-ж і учили ся. Бідні родичі тягнули ся з послїдного, а треба признати, що й они самі не мало трудили ся. Не один з тих аристократів в шісдесятих роках, вибираючись н. пр. в Коломийщинї з села до міста на цілий день до школи, ніс з собою в горшку прятане молоко, а в торбі малай і так учив ся. Та й

НА ЗМИНКУ.

(З ческого. — Оповіданє Л. Струпежницкого).

Тото своє оповіданє можу цілком сьміло розпочати Шекспіровим початком „Ромея і Юлиї“, де каже ся, що „два доми, оба рівні із вні в красній Веронї, полагоджують свої давні сварки...“ бо й справдї в головній улици малого місточка Ротиць, де відбуває ся моя історня, суть два одноповерхові доми, один з одної, а другий з другої сторони улиці, кождий напротив себе, а оба із вні рівні, бо коли на причілку одного видиїє образ Богородиці Діви, мальований ґеніяльною кистию ротицкого повозника, котрий (заки доспіють коноплї) малює сьвятих — то супротивний дім прикрашує образ, на котрім представлена дорізка і сьвятий Фльориян, незвичайної величини, як гасить обхоплений полумінію домок, що досягає ему лише до колін, а з котрого бухає полумінь так високо, що сьвятому гасильникови були би певне обпалили ся поли жупана, если-б на щастє поли і огонь не були лише мальовані. Вкінци усьміхає ся той сьвятий якось дуже кисло, що — мимоходом сказавши — пояснив „маляр“ на образі тим, що его дим щипає в очи.

Але ідїм дальше.

Властителї обох тих домів „старають ся давні сварки полагодити“. Дім з образом Пречистої Діви належить до молодого Месичка, а дім повірений опіці мальованого сьв. Фльорияна до старого Перничка.

Отець молодого Месичка і старий Перничек були в своїй молодости, котрої цьвіт припадав на злощастний 1848 рік, майже так нерозривними приятелями, як пізнїйше стали ся незлучними неприятелями, а причиною того була величезна честилюбивість їх обох.

В тім часї мала ротицка ґвардия вибирати начальника. Месичек виглядав за кандидата на се достоїньство *себе*, а Перничек, ідучи за примірем свого приятеля, виглядав також — *себе*. Месичек платив більше пива, отже й виграв, а Перничка мало що чорт не взяв з досади за те. Загнівав ся на Месичка на смерть. Хоч мешкали напротив себе і хоч дивили ся кождого дня через улицю один другому до вікон і в очи, то однако вже нїколи не погодили ся. А коли умер старий Месичек, то непримиримий Перничек переніс свою ненависть на его сина, двайцятьчотиро-лїтного мужчину, оборотного і розумного купця, котрий з свого боку не ховав в своїм серцю пізкої ворожди до Перничка. А між тим як Перничек кидає ненавистними очима на вікна першого поверха дому з Пресьвятою Богородицею, то Месичек відповідав ніжними, тужливими поглядами на дім з образом сьв. Фльорияна, на котрі відповідала Амалька з свого вікна заедно лише болїсним воздохом. Сею Амалькою нагородила ще перед вісїмнайцятьма лїтами небіжка пані Перничкова свого мужа за его вірне, сьвідоме і ревне повнене супружих обовязків. Отже Амалька була дочкою пана Перничка і рівночасно его одинокою дїдичкою.

Молодий Месичек і Амалька залюбили ся обоє одно в одного, заглядаючи вікнами до себе, але тото віддаленє стало для них згодом невигідне, отже при помочи кількох листиків і посилок о много еї скоротили. А що обоє бажали, щоби те віддаленє між ними цілком зникло, то Месичек пішов одного дня до пана Перничка і без всїх заходів попросив его о руку Амальки.

Що він там вдїяв, видко найлїпше з гордого оповіданя Перничкового: „Я ему кинув на голову кіш, такий що до него влізло би що найменше пять чверток бульби“.

Амалька дістала відтак своє за те, що залюбила ся без вітцевого дозволу. Гірко плакала она за знищеними рожевими надїями. Однако Месичек не попадав в розпуку.

Прийшли вибори до ради громадскої славутних Ротиць, а з вибору вийшов крім Перничка, що вже був від многих лїт в радї, ще й молодий Месичек. Відтак мали відбути ся вибори на бурмістра.

Кождий чоловік без виимки бажає чогось, а то можна доказати словами мого краяна Матія Копецкого з Стражовиць. Его „Доктор Іван з Міляна“ каже до слова так: „Если спитаємо селянина, чи вдоволений своїм станом, то від-

виучив ся. Осягнув то, чого бажав, ба ще більше, бо став і — аристократом. Чого не научив ся в своїм місті, того доучив ся у Львові, пішовши на висшу науку. Тут насамперед знайшов він взорець на старших аристократах, а відтак і у львівскій аґентурі московфільскій, репрезентованій давнїйше редакцією „Слова“. Ми би сего послїдного не писали, ба й не вірили би тому як би то нам хтось казав, але ми були наочними сьвідками того. Ще недавно, бо перед кількома роками, коли ще виходило „Слово“ під редакцією Площаньского, зайшли ми були случайно з другим, посторонним чоловіком до тої-ж редакциї ну — і застали там яких 15 до 17 таких молодих кандидатів на аристократів, питомців з духовної семинариї, а майже кождий з них держав в руцї брошурки і образки кирило-методиевскі, привезені Площаньским з Росиї. Ті, що там тогди були, пригадають собі то, коли їм скажемо, що то було в третий день Великодних сьвят. Ну, на образки вабить ся лиш діти, а то не були вже діти; то були молоді люди, що лагодились до дуже важного і сьвятого званя А може то були лиш самі свояки тодїшного редактора „Слова“? Не віримо в такий арґумент. А може то були лиш почитателї приватної особи редактора „Слова“? — бо і так оправдувано сей факт. Тим більша то характеристика, бо самі передові московфіли не конче поважали послїдного редактора „Слова“ і не дуже з ним симпатизували. На всякий случай факт сей, хоч дрібний, показує нам, якими дорогами поступав розвій тої другої части молодшої аристократиї, котра так само як і старша, хоч вийшла безпосередно з руского селяньства, встидає ся єго і єго мови та противить ся єго природному розвоеви. Старших аристократів московфілів можна би ще оправдати давними обставинами, але ту переміну у молодших аристократів годї вже оправдувати; єї можна хиба порівнати з тим обявом у найнизшої верстви львівского населеня, всїлякого рода слуг і зарібників, котрі, скоро побули довший час у Львові, встидають ся вже не то своєї мови, своїх людий з того самого села, але навіть своїх родичів — бо в своїм понятю перейшли вже на панів.

Чого по таких людех можна сподївати ся, не кажемо вже під взглядом национальним і політичним, але хоч би лиш суспільним, і як самі селяни судять таких людий, нехай покаже слїдуючий факт: Коли ми одного разу в однім селї спитали селянина про такого аристократа московфіла, то він нам відповів: Та наші єгомосьць мають красний голос, то правда; але про них розказують, що они таки з нашого ложа, а то знаєте яке: „Не дай Боже з хлопа пана!“

Найблизшою характеристикою такого молодшого аристократа московфіла єсть єго безпосередне поведенє супротив народу, з котрого вийшов. Він не має до него серця, з переконаня не єсть Русином, обставини не дали єму стати Поляком, а єго аристократизм при помочи старших взірців і науки готових вже московфілів довів єго до московфільства; справдїшним Москалем, Росиянином він не єсть, бо й не може бути внаслїдок природних обставин. Але він і до московфільства не признаесь зовсїм явно і отверто; він каже лиш, що належить до „твердих“, до „старої партиї“, до „партиї історической“, що єсть „етимольоґом“, а не „хвонетиком“ і т. д. — словом, крутить, як може і уміє. Русинів-народовцїв уважає він за „інтриґу польску“. Майже завсїгди а певно дуже часто через своє особисте поведенє, через брак такту і вихованя входить в конфлїкт з своїми людьми, доводить до всїляких процесів і відступства від обряду, входить в конфлїкт з сусїдами і своїми безпосередними і посередними властями, а при тім бере ся ще й заступати по свому руску справу, щоби відтак ще представити ся мучеником за ню.

Поверховно манїфестує він свої „убіждения“ тим, що по приміру старої аристократиї носить довге волосе, дуже рідко голить бороду, лиш хиба підстригає єї дуже коротко, а коли вже голить, то лишає підбородок (т. зв. непо вний „швабенбарт“) або коротенькі пабороди понизше уший. Він являє ся на вічах, де робить крики, не допускаючи до ніякої розумної наради. Протестує і підписує разом із старшими аристократами против руских шкіл і рускої мови, против фонетики і т. д. А що того рода люди звичайно і слабих талантів і малої інтелїґенциї, то цїла їх мудрість лиш в словах: „Які ми бідні!“

У такого аристократа буває домашне житє всїляке: батько московфіл, жінка Полька (або й Русинка, тогди она, як понятно, держить вже з чоловіком і при нагодї стає „рускою дамою“), син буває після обставин всїляко: пупінок московфіла або чоловіка на все рівнодушного, народовець або радикал, а донька — звичайна собі панна на віддане. Дім у такого аристократа веде ся після того всїляко: або по польски, коли жінка Полька і висша інтелїґенциєю від свого чоловіка, а до того ще й принесла єму який маєток, або наконець з кепска по руски, значить ся, дома говорять таки по „мужицки“, при нагодї (коли н. пр. суть рускі гості) з додатком „книжного языка“ або таки по польски (коли н. пр. суть польскі гості).

Ото єсть коротко зібравши взорець новійшого аристократа московфіла, уложений на основі нашого житя суспільного. Хто привязував би яку вагу до родових імен, міг би й в них добачити якусь ріжницю межи старими а молодими, новими аристократами; імена сих послїдних кінчать ся часто на „чак“, „чук“, „ик“, „дик“, „дюк“, „дяк“, „ов“ і т. д., але правила в тім нема ніякого. У того рода людий бачимо прояви ренеґатства першого степеня; у них відпадає вже той перехід з Русина на Поляка, з Поляка на Русина, а відтак на Москаля, лиш єсть простий перехід з Русина на Москаля, або поправдї на московфіла, бо й они так само як і ті зі старої аристократиї, що остались в краю, не могли фактично перейти на дійстних Москалїв і длятого стались ними лиш в теориї, значить ся стали ся московфілами.

З того всего виходить така дефініция молодших московфілів першого типу: Молодші московфіли типу аристократичного суть то або потомки старших московфілів аристократів, отже ренеґати з ренеґатів, або то суть люди молодші, що в новійших часах вийшовши з низших кляс рускої суспільности поробились під впливом старших аристократів московфілів і з наукою московфільских аґентур, аристократами московфілами. Отсей то тип молодших московфілів і недобитків старих Рутенцїв уважає у нас дехто за людий, з котрими Русини народовцї могли би помирити ся; їх то очевидно мало „Дїло“ на думцї, коли недавно тому писало про „неплатних московфілів“. Они фактично не суть платними.

(Дальше буде).

повість нам, що хотів би бути властителем більшої посїлости; той знов хотів би бути бароном, барон ґрафом, ґраф князем, князь королем, король цїсарем....“

Ласкавий читателю, пан Перничек хотїв дуже а дуже стати — бурмістром. Єго честилюбивість не постаріла ся. Від 1848 року кандидував при кождих виборах, але за кождим разом перепав, ба витязцем був давнїйшими роками кілька разів старий Мєсичек, а се Перничка коштувало не мало здоровля.

І сим разом Перничек кандидував — але без надії. Кілько разів перечислює голоси все виходить, що має за собою лише чотири голоси, єго-ж суперник має пять. Між тими пятьма єсть також — молодий Мєсичек. Один з радних вже наперед розболів, щоби не наразити ся сторонам і тому кандидати не числили на него.

В день вибору бурмістра проходжували ся всї панове радні по сїнях ратуша. Дожидали правительственного комісаря, котрий мав прийти о девятій годині. Була осьма. Перничек не сумнївав ся, що знов перепаде. Задуманий глядїв через вікно. Втім несподївано поклепав єго хтось по рамени. То був — Мєсичек. Перничек задрожав, але Мєсичек почав говорити цїлком свобідно:

— Ви маєте за собою чотири голоси, пане Перничку, а наш кандидат пять; отже ми, пане Перничку, вигриваємо, а ви програєте. Але як би так я дав вам свій голос, то ви мали би пять, а ваш суперник лише чотири і ви виграли би.

Перничек остовпів. Рахунок Мєсичка був ясний як сонце. Від року 1848 до 1869 добивав ся достоїнства бурмістра, а нинї, коли міг єго спасти лиш один голос, мусїв той голос належати до чоловіка, котрого ненавидів, до неприятеля!

Іскуситель Мєсичек говорив дальше: Як здоймете з мене той кіш на пять чверток бульби, то маєте мій голос!

Перничек тряс ся на цїлім тїлї. Стара ненависть, єго честелюбивість так ним заволодїла, що трохи не упав. В єго голові, що так легко могла стати головою цїлого міста, гучало як в млинї. Вже в дусї бачив свій портрет в радній комнатї коло портретів колишних провідників стародавного місточка. Але тото насмівуванє по місту: Перничек уступив, подав ся перед Мєсичком!

Три чверти на девяту; о девятій прийде комісар; — пригадував Мєсичек холоднокровно, котрий добре бачив в Перничку борбу честилюбивости з гнївом на него.

Вкінци Перничек рішив ся, кликнувши на голос:

— Амалька ваша, дайте менї свій голос!

— Добре — відповів Мєсичек.

— Отже ходїм до вибору — відозвав ся Перничек.

Але Мєсичек не так дуже спішив ся.

— Насамперед прошу вас о яку карточку, що додержите слова — сказав.

— Позвольте, пане Мєсичку, моє слово чей вистане вам? — горячив ся Перничек.

— Я купець — відповів лагідне Мєсичек — і люблю найрадше всьо чорне на білім. Маленька записочка вистане.

Перничек перешукував кишенї....

— Не маю при собі нї кусника паперу!

— А, то я маю — рідповів Мєсичек, сягнув до кишенї і виймив з поміж паперів також змінковий блянкет. Він кликнув весело:

— Чудесна гадка! Дасте менї на запоруку слова свою змінку!

— Що? Я маю зам дати Амальку на змінку?!.. Шлюб на змінку?

— А щож в тім дивного?

— Ну, нехай буде, але скоро! Час наглить.

Мєсичек сїв за стіл в кутї салї, взяв перо і став виповнювати змінковий блянкет. Перничек стояв коло него. Прочі радні занятї розмовою з собою навіть не зважали на них.

Мєсичек писав, а відтак перечитав на голос:

„В Ротицях, дня 20 лютого 1869.

В дни дорученя тої змінки заплатите....“

— Не пишіть „заплатите“, пишіть: „дасте“.

— Отже: дасте панови Іванови Мєсичкови часть.... Нї, не часть, я хочу цїлу Амальку!... Однако тут треба инакше робити; треба виповнити змінку якоюсь сумою гроший, инакше не була би змінка важною перед законом. Пане Перничек, я цїню Амальку найменше на двайцять тисяч золотих.

— Напишіть десять, то аж надто досить.

— Нехай буде; отже: дасте панови Іванови Мясичкови десять тисяч золотих, або готівкою або замість них свою дочку панну Амалїю Перничкову, оцїнену на тоту суму, за жену і виплатите єї при оказаню.

— Кого, Амальку?

— Нї; змінку.

— А так! Ну добре.

— Але ще одна маленька замітка, пане Перничек, іменно: П. Іван Мєсичек має право, на случай, коли би п. Перничек не хотів заплатити, вписати тоту претенсию до ґрунтових книг.

— Що? Амальку дати вписати до ґрунтових книг? То не може бути!

— Алеж не Амальку, лише тих десять тисяч... А тепер, пане бурмістре, зволїть під-

Перегляд політичний.

Закон о поступованю в справах цивільних і норма судівнича одержали найвисшу санкцию цісарску і незадовго будуть оголошені.

Нині мають приїхати до Ішль король і королева румуньскі. Перебудуть тут два дни а відтак поїдуть насамперед до Інсбрука а відтак на курацию до Раґац.

З Софії доносять, що повернувшу сюди з Петербурга депитацию повитали великі товпи народа з одушевленем, особливо витано митрополита Климентия, в честь котрого підношено грімки оклики. Климентий в своїй промові заявив з вагону, що їздив до Росії в імени правительства і народу. — Кн. Фердинанд виїде з Карльсбаду на кілька днів до свого тестя до до Шварценав під Віднем а відтак, мабуть в половині сего місяця поїде до Софії.

Новинки.

Львів дня 5 серпня 1895.

— **Поклади золота.** Як доходять вісти з Петербурга викрито в окрузї доньскім великі поклади золота. Перші досліди висказали лише 5 грамів чистого золота на тисячь кільограмів крушці. Післано відтак крушець до розбору до Парижа і там сконстатовано 17 грамів на тисяч кільогр. Дотепер отворено там 12 покладів золота в глубині 16 сяжнів а грубих на 10—70 сяжнів. Кромі золота мяє находити ся там також богато срібла.

— **Огні.** В Новім селі коло Куликова вибух пожар дня 30 липня і знищив три загороди селяньскі і одну жидівску хату. Огонь зачав ся власне від сеї хати, а повстав внаслідок того, що дурновата жидівка вийшла до сіний, розложила там під стіною огонь і стала пражити молоко. В огни згоріло і 600 зр. готівки, що були у жида сховані на поді. — В Уднові коло Куликова погорів двір з усіми будинками і машинами. Шкода виносить до 60.000 зр. — В Княгиничах дня 2 с. м. вибух вже пятий огонь від двох місяців і знищив чотири доми. Огонь був підложений; палїя ще не зловлено.

— **Ювилей учительскої семинариї в Чернівцях.** В неділю 23 липня с. р. відпразновано 25-літний ювилей черновецкої семинариї учительскої після заповідженої програми. О $11^1|_2$ год. в полудне виїхало до 100 учителів і учительок під проводом голови ювілейного комітету інсп. Омеляна Поповича із школи при семигородскій улици через місто до будинку ул. семинариї, а відти з директором Ісопескулом до салї музичного тов., де відбулись ювілейні збори, на котрі явились представителї краевого правительства, виділу, міста, шкіл і др. гості, разом около 400 осіб. По відсьпіваню мішаного хору учительского під умілою управу уч.Лепного повитав голова ком. збори, по чім відсьпівано другу пісню. Відтак виголосив промову торжественну ул. Дубеньский, по котрій подякував директор уч. семинариї і підніс многолїтство Монархови, по чім хор відсьпівав имн народний по нїмецки, по волоски і по руски. Сим закінчено полуднїшний празник. Вечером зібрались учителї й учительки з родинами в тій же салї. Повитавши гостий, вніс голова ком. перший тоаст на Монарха, надучитель Кучиньский із Качики на директора і учителів семинариї, а директор на бувших питомців. Відчитанем наспівших телеґрамів, закінчено комерс, по чім наступили при звуках військової музики танцї.

— **Рабівничий напад.** Вчера о 7-ій годині рано найшов поліцияит у Львові при Янівскій улици коло зелїзничого моста раненого небезпечно робітника Валентия Гавлика, на котрого напав в ночи якийсь волоцюга і пробив его ножем. Скалїченого відставлено до шпиталю.

— **Погуляв собі.** Робітник Олекса Швець у Львові запивши ся, прийшов до дому і положив ся спати. Коли пробудив ся, побачив, що сторож дому, у котрого мешкав, при ул. Бляхарскій ч.27, Франц Мончка, виймив ему з кишені 60 зр. В розпуці вибіг Олекса на улицю і став кричати та плакати, а вкінци добув ножа і хотів пробити ся. На се надійшов поліцияит та заарештував его. Тоді кинув ся Швець на поліцияита і побив его аж до крови. Отже не лише стратив гроші, але ще обжаловано его о зневагу поліциї, за що буде судово караний.

— **Дорога забава.** Дозорец дому при ул. Ягайлоньскій ч. 14 Василь Яцек хотів забавити ся і пішов з товаришами до шинку при ул. Біжничій ч. 24. В часї забави виймив хтось трохи розвеселеному Василеви 105 зр. з кишені.

— **Зміна властителя.** П. Микола Писарчук купив від спадкоємців бл. п. Варгановича добра Комарешті на Буковині.

— **В Бориславі** повтаряють ся від якогось часу що раз частїйше нещастні пригоди в закопах. Перед кількома днями доносили ми, що вода залила робітника в ямі, а тепер доносять знов про два нещастя. І так дня 28 липня погибло трех робітників від експльозиї ґазів в закопі Дорнштравха, а попарило ся 7, а передвчера погибло знов в закопі Шпілера двох робітників.

— **Сумний конець суперечки.** В Синевідску вижнім повстала суперечка між одним з найбогатших Бойків, а 18-лїтним парубком о дорогу до моста. З суперечки прийшло до бійки і молодий парубок пхнув ножем під ребра того господаря так нещасливо, що той в страшних муках помер до кількох годин. Виновника арештовано і відставлено до суду в Сколїм.

— **Проект зробленя сплавним Буга в границях Росиї.** Як доносить „Кіевское Слово" — в часї недавної обїздки чорноморских портів российскім міністром комуникаций звернув міністер увагу на проект зробленя сплавним Буга, що мало би велике значінє не лиш для херсоньскої, але й для подільскої ґубернії та і для околиць пригикаючих до тих ґуберній. За часів Польщі пани і маґнати спиняли притоки Буга для витворюваня великих озер, де розводили риби і будували млини та сукновальні, і т. п. Так шлюзами заперто одну з головних приток Буга річку Сельницю, не кажучи вже о богато инших менших річках. Отже тепер іде головно о знищене тих штучних перегород, а тогди Буг стане важною економічною артериею. По зробленю Буга сплавним край дістане дуже добру — дешевшу як зелїзниця — дорогу для вивозу своїх продуктів — збіжа, цукру, дерева і т. д. в напрямі до Николаева, де вже і побудовано дуже добрий купецкий порт.

— **Замітна операция.** Загальне зацікавлене викликала переведена сими днями операция в шпитали „Charitée" в Берлинї. Швачка 20-лїтна Вільгельмина Штанґе з Кольонії терпіла від кількох літ на страшні болї в голові. Часті поради лікарскі нїчо не помагали, а в послїдним часї біль так взмiг ся, що слаба дрожала на цїлім тїлї. Позаяк в правій стороні голови хора відчувала колене, то проф. Барделебен рішив ся отворити чашку. В мозку найдено насамперед синяве місце, а дальше розслїджуване виказало, що в глубині мозку була игла ушком до гори. Щоби еї витягнути, треба було кусник чашки відпилувати. Игла була довга $7^1/_2$ цмт. Яким способом она дістала ся до мозку, того Штанґе не знає, і професори не можуть собі сего вияснити та і не знають, як довго она могла сидіти в мозку. Хора, як подають берлиньскі часописи, має ся тепер лїпше і невдовзї буде могла опустити шпиталь.

— **В справі наліплюваня карток на печиві** видало ц. к. Намістництво таке розпорядженє: „Показало ся, що в многих повітах (містах) есть звичай наліпляти на печиві картки з означенем фірми, ціни і ваги. З причини, що санітарна Рада орекла, що той звичай не дасть ся погодити з санітарними взглядами та що він будить відразу, Намістництво спонукане заборонити на печиві наліплюваня яких небудь карток".

Телеграми.

Відень 5 серпня. Переїхала сюди румуньска пара королївска в дорозї до Ішль.

Авзе 5 серпня. Мін. ґр. Ґолуховский гостив тут у нїмецкого канцлера кн. Гогенльоге через три години і поїхав відтак до Ішль.

Софія 5 серпня. Митрополит Климентий сказав, що коли князь і правительство будуть згідно поступати, дасть ся все осягнути.

Мадрид 5 серпня. Іспаньска ескадра дістала приказ виїхати до Танґера.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

писати. Стемпель приліпимо пізнїйше — додав Месичек.

Титул „пане бурмістре" так зазвучав в ухах Переничкових, що він зараз підписав. А був вже послїдний час: правительственний комісар входив вже до салї.

Месичек сховав змінку до кишені, Перничек гордо випрямив ся, зачав ся вибір, а в кілька хвиль пізнїйше складали панови Перничкови желания яко бурмістрови. Его двайцять лїтне бажане вкінци здїйстнило ся.

Вечер того дня було велике торжество в Ротицях. Музико грала новому бурмістрови а між звіздами мигало повно кілків з моздіра, з котрого раз-у-раз стріляв міский коваль на честь і славу нового пана бурмістра.

Між тим спіткав ся Месичек з Амелькою, котра майже не хотїла вірити, що еї отець зізволив на їх подруже, бо не сказав їй о тім ані слова. Дуже наполохала ся, коли побачила змінку, але й утїшила ся, що вже раз дійде до пожаданої мети.

По кількох днях, коли Перничек відправив перші торжества свого бурмістрівства, завитав до него помічник его щастя, Месичек, а то в справі звістної змінки. Він зараз таки пересьвідчив ся, як то добре, коли чоловік при претенсиях має щось писаного в своїх руках, бо старий Перничек, хоч признавав, що Месичек допоміг ему до достоїньства бурмістра, то однако не хотїв виплатити змінки. О таких змінках — як він казав — нїхто на сьвіті не чував, ба й закон їх не узнає. Вкінци мав ще повно ріжних инших викрутів.

— Ну, то я віддам змінку адвокатови і скажу ему, за яку прислугу дістав я еї, а він нехай дальше робить що хоче — відповів Месичек.

— Можете, можете! — скрикнув роз'ярений Перничек.

Месичек відійшов. Була трета година з полудня. Однако о пів до четвертої стала погана змінка непокоїти Перничка. Прийшло ему до голови, який би то був сором, если-б вийшло на яву, як він став бурмістром. О четвертій годині прийшло ему на гадку, що цїла тота история з змінкою могла би дістати ся до ґазет; о пів до пятої прийшов Перничек до пересьвідченя, що молодий і богатий Месичек нїколи ему не ухибив, а противно зробив ему велику прислугу; о пятій пригадав собі, що Амалька і Месичек дуже люблять ся і вкінци о чверть на шесту змінив свій намір і закликав служницю:

— Марийко, підете до пана Месичка і скажете ему, що „ласкавий пан бурмістр" вже тото зробить, що він хоче.... Як-же то скажете?

— Ну, що „ласкавий пан бурмістр" зробить то, що він хоче.

— Добре! А скажіть ще, щоби пан Месичек сюди прийшов. А як то скажете?

— Якось вже скажу — відповіла дівчина і побігла.

Месичек прийшов і по кількох мінутах заключено вічний мир між домом з образом сьвятого Фльорияна і домом з образом Пречистої Діви.

Подруже Месичка і Амальки уважають в Ротицях за найщасливійше, але що до него прийшло в наслїдок змінки о тім до нинї нїхто не знає.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.